

Shark Bình - Phương Oanh: Lòng từ và người nữ giữa bão tố

ISSN: 2734-9195 10:13 16/10/2025

Hãy để lòng từ bi dẫn dắt hành động và lời nói của ta – không phải để bao che cho lỗi lầm, mà để không làm tổn thương thêm những người đang bơi giữa dòng biến cố cuộc đời.

Tác giả: **Bình Minh**

1. Tóm tắt thông tin sự việc "*Shark Bình*"

- Ông Nguyễn Hòa Bình (Shark Bình), Chủ tịch Tập đoàn NextTech, bị khởi tố, tạm giam với hai cáo buộc: lừa đảo chiếm đoạt tài sản và vi phạm quy định về kế toán gây hậu quả nghiêm trọng liên quan dự án tiền ảo số AntEx. Theo cơ quan điều tra, từ tháng 8 đến 12/2021, nhóm liên quan phát hành và bán 33,2 tỷ token Antex cho khoảng 30.000 nhà đầu tư, thu về khoảng 117 tỷ đồng (qua ví điện tử trên sàn).

- Có dấu hiệu nhóm sáng lập (bao gồm ông Bình và cộng sự) đã rút tiền từ ví chung của dự án, chuyển sang ví cá nhân hoặc các pháp nhân trong hệ sinh thái NextTech, rồi quy đổi sang VNĐ để chia nhau hoặc sử dụng sai mục đích, Cơ quan kiểm soát đã phong tỏa tài sản (khoảng 900 tỉ đồng giá trị tài sản: vàng, sổ đỏ, ô tô ...) để phục vụ điều tra.

- Trong quá trình điều tra, có nhiều luận điệu tố cáo và phản tố cáo giữa phía nhà đầu tư, người tố cáo ẩn danh, và phía Shark Bình. Có nghi vấn về kỹ thuật blockchain (ví, truy vết dòng tiền) được các chuyên gia dùng để hỗ trợ điều tra.

- Về đời tư: mối quan hệ giữa ông Bình và diễn viên Phương Oanh cũng được dư luận quan tâm, đôi khi bị đưa vào trong các nghi vấn "*tẩu tán tài sản*" hay ly hôn – nhưng phía điều tra cho biết chưa có thông tin xác thực về ly hôn, và hôn nhân vẫn là hợp pháp.

Tất cả những thông tin này vẫn đang trong quá trình điều tra và làm rõ. Tuy nhiên, từ những dữ kiện hiện có, chúng ta có thể dùng ánh sáng Phật học để

chiêm nghiệm mà không bị kéo vào những thỏa mãn tâm lý không tốt.

Hình chỉ mang tính chất minh họa (sưu tầm).

2. Góc nhìn Phật học về “gieo nhân - gặt quả” và ứng dụng vào vụ việc shark Bình

Trong giáo lý Phật giáo, có nguyên lý nhân quả rất rõ: mọi hành vi, lời nói, ý nghĩ thiện ác đều tạo nhân, và nhân ấy sẽ dẫn đến quả tương xứng. Không ai có thể trốn khỏi quy luật này. Nếu có hành vi bất chính như lừa dối, thao túng, chiếm đoạt tài sản thì chắc chắn sẽ phát sinh quả báo khổ đau, tổn thất, uy tín sụp đổ, luật pháp can thiệp. Ngược lại, nếu không gieo nhân xấu, nếu giữ mình trong cái thiện, trung thực, nếu biết chuyển hoá lỗi lầm, thì quả cũng có thể là an ổn, hạnh phúc, hoặc cơ hội sửa chữa.

Trong vụ Shark Bình Antex, sau khi cơ quan điều tra những cáo buộc là đúng, thì đây là “*nhân xấu*” đã gieo: lợi dụng danh tiếng, gây tổn hại cho nhiều người đầu tư, sử dụng tài sản không minh bạch,... Những nhân ấy chín muồi dẫn đến các quả là chịu trách nhiệm trước pháp luật, sụp đổ danh tiếng, mất mát tài sản, hệ lụy gia đình, tâm lý.

Điều quan trọng là, Phật không chủ trương chỉ trích người gieo nhân xấu “*một chiều*”, mà còn mở cánh cửa hoán cải, khắc phục, làm mới chính mình. Nếu người đã gây nhân xấu biết nhận diện lỗi lầm, sám hối, sửa chữa và chuộc lại phần nào, thì vẫn có thể “*lợi ngược dòng*”, không thể nói là đã hết nhân quả, nhưng ít nhất có hướng chuyển hóa.

Một minh chứng sinh động cho sức mạnh sám hối và chuyển hóa là câu chuyện Tỳ-kheo Angulimāla trong Kinh Trung Bộ (MN 86). Angulimāla từng là một sát nhân khét tiếng, giết hại hàng trăm người để lấy ngón tay làm tràng hoa. Nhưng khi gặp đức Phật, chỉ một lời dạy “*Hãy dừng lại đi, Angulimāla*”, ông chợt bừng tỉnh. Ông quỳ xuống xin xuất gia, tinh tấn tu tập và sau này chứng quả A-la-hán. Câu chuyện ấy cho thấy, ngay cả người tạo ác nghiệp sâu nặng vẫn có thể hoán chuyển nếu biết dừng lại và quay về thiện pháp.

Từ tấm gương ấy, ta hiểu rằng trong mọi biến cố, điều quý nhất không phải là chỉ trích hay trừng phạt, mà là tạo điều kiện cho sự thức tỉnh. Khi con người biết nhận lỗi, sám hối và hướng thiện, thì đó chính là khởi điểm của nghiệp lành.

Trong ứng xử với những biến cố như vụ việc của Shark Bình, tinh thần Phật học là giữ tâm bình lặng, không phán xét, không cực đoan. Không vội bênh vực ai một cách mù quáng, vì chân lý cần được soi sáng bằng trí tuệ chứ không phải cảm tính. Cũng không nên lên án tàn nhẫn, bởi những lời cay nghiệt chỉ làm tăng thêm khổ đau, gieo thêm nghiệp khẩu và nuôi lớn hạt giống sân hận trong chính tâm mình. Điều quan trọng là duy trì một tinh thần tỉnh thức để nhận ra đúng – sai, thiện – ác trong từng hành động, mà không rơi vào hai cực của tán dương hay bôi nhọ.

Khi tâm an trú trong tỉnh thức, ta mới có thể khởi được **lòng từ bi** – thứ tình thương không phân biệt, giúp cả người làm lỗi lẫn người bị lỗi đều có cơ hội lắng nghe, sửa chữa và chuyển hóa. Trong ánh sáng của lòng từ bi ấy, ta thấy rõ hơn bản chất vô thường và nhân duyên của cuộc đời: không ai hoàn toàn đúng, không ai hoàn toàn sai – chỉ có những con người đang loay hoay trong nghiệp duyên của chính họ, cố gắng tìm một lối thoát khỏi khổ đau.

Từ tinh thần ấy, ta cần nhìn lại cách mà dư luận đang đối xử với diễn viên Phương Oanh những ngày qua. Khi sự cố pháp lý của Shark Bình nổ ra, mạng xã hội bỗng tràn ngập những lời công kích, mỉa mai, thậm chí hắt hủi, cho rằng đó là “*quả báo của người làm vợ hai*”. Nhưng nhìn dưới ánh sáng Phật học, phán xét như vậy chẳng khác gì tự gieo thêm nghiệp mới cho chính mình. Không ai có thể biết hết **nhân quả** của người khác, vì mỗi con người đều mang theo vô số nghiệp từ quá khứ đến hiện tại, cùng những nhân duyên chưa chín muồi.

Quan trọng hơn, Phương Oanh không chỉ là người phụ nữ trong tâm bão của dư luận, mà còn là một người mẹ đang nuôi hai đứa con nhỏ. Dù trong quá khứ cô là ai, đã từng đúng hay sai ra sao, thì hiện tại cô vẫn đang là một người mẹ ương mằm sự sống, nuôi nấng và chăm sóc cho hai sinh linh bé bỏng – những đứa trẻ cần một môi trường bình yên để lớn lên. Vì thế, thay vì phán xét, xã hội cần bao dung và hiểu thương hơn. Bởi khi ta tấn công người mẹ, ta cũng vô tình làm tổn

thương những đứa con, gieo vào tâm hồn non nớt của chúng nỗi sợ hãi và mặc cảm.

Người phụ nữ trong giai đoạn nuôi con nhỏ thường rất nhạy cảm: thiếu ngủ, dễ lo âu, dễ tổn thương. Một lời nói ác có thể khiến họ bật khóc, nhưng một lời cảm thông lại có thể giúp họ đứng dậy. Trong Kinh Pháp Cú dạy: *“Lời nói hiền hòa là hoa thơm giữa cuộc đời. Người nói lời chân thật, nhu hòa, không phẫn nộ – người ấy là người đem an lạc đến cho thế gian.”* (Dhammapada, câu 52)

Vì vậy, trong những ngày mà sóng gió dư luận dâng cao, điều cần thiết không phải là sự kết tội, mà là một chút im lặng từ bi để người trong cuộc có không gian nhìn lại, chuyển hóa, và nuôi dưỡng những hạt giống lành trong chính mình.

Sự kiện lần này không chỉ là câu chuyện của người nổi tiếng, mà còn là tấm gương phản chiếu xã hội – nơi danh vọng, tiền bạc và cảm xúc va chạm nhau, tạo nên nghiệp chung cho tất cả. Trong đó, kẻ gây lỗi phải chịu trách nhiệm trước pháp luật, người ngoài cuộc hãy kiên nhẫn, bao dung, không gieo thêm khổ đau cho ai nữa. Bởi một lời ném đá có thể khiến người khác tổn thương, nhưng một niệm từ bi lại có thể cứu rỗi cả một tâm hồn đang kiệt quệ.

Hơn thế nữa, trong đời sống hàng ngày, ta vẫn sẵn lòng nhường ghế cho phụ nữ, người già, trẻ nhỏ trên xe buýt, ngoài công viên hay giữa phố đông. Ta xem đó là lẽ tự nhiên của lòng nhân – bởi những người ấy yếu thế hơn, cần được nâng đỡ và bảo vệ. Ấy vậy mà khi bước vào *“chiếc xe buýt”* của dư luận, chúng ta lại quên mất lòng trắc ẩn ấy. Ta quên rằng phụ nữ, người mẹ và những đứa trẻ nhỏ luôn là đối tượng cần được che chở đầu tiên trong bất kỳ biến cố nào.

Nếu ai làm sai, pháp luật sẽ định đoạt, còn chúng ta – những người ngoài cuộc – nên giữ tâm tĩnh thức. Dù Phương Oanh có liên quan hay không liên quan, thì chúng ta hãy nhìn sự việc bằng con mắt từ bi, trước hết là dành cho hai đứa trẻ vô tội. Bởi không ai chăm sóc con tốt bằng mẹ của chúng, và điều những đứa trẻ cần nhất không phải là ánh nhìn phán xét, mà là một bầu trời bình yên để được lớn lên trong thương yêu.

Hãy để lòng từ bi dẫn dắt hành động và lời nói của ta – không phải để bao che cho lỗi lầm, mà để không làm tổn thương thêm những người đang bơi giữa dòng biến cố cuộc đời. Khi xã hội học cách dừng lại một nhịp để lắng nghe, để hiểu và để thương, ấy là lúc ánh sáng của Phật pháp thật sự đi vào đời sống: nhẹ nhàng, không giáo điều, mà đầy nhân văn.

Và có lẽ, điều thực hành thiết thực nhất cho mỗi người trong thời đại số hôm nay là giữ giới khẩu – nói lời nhu hoà, ái ngữ, có ích, có chính niệm. Phật giáo dạy rằng, *“lời nói như mũi tên, một khi đã rời cung không thể quay lại”*. Trước khi viết hay nói điều gì, hãy tự hỏi mình: *“Lời nói này có làm người khác bớt khổ không, hay sẽ khiến ai đó tổn thương thêm?”* Nếu câu trả lời là không, thì sự im lặng chính là tiếng nói của trí tuệ. Bởi im lặng không phải là yếu đuối, mà là biểu hiện của người biết chọn thiện nghiệp giữa muôn duyên bất thiện. Giữ gìn khẩu nghiệp chính là giữ gìn tâm ý, cũng là cách chúng ta gieo một nhân lành cho thế giới bớt khổ đau hơn.

Tác giả: **Bình Minh**